

Пролог

П'ятдесят плюс

Літа № 28: 2020 рік

Про що ми розмовляємо 2020 року? Кобі Браянт, Covid-19, соціальна дистанція, зум, тікток, чирлідерська група коледжу Наварро, а ще... вибори президента. Країна розділилась. У кожної сторони – своя позиція. І це всюди: в новинах, нічних телешоу, газетах, в інтернеті, інтернеті, інтернеті, в розмовах за коктейлем на вечірниці, в студентських містечках, в аеропорту, в черзі у «Старбаксі», попід баром у Маргаритвіллі, в тренажерці (якийсь дядько о шостій ранку налаштовує телевізор навпроти четвертої бігової доріжки на Fox News, а жіночка, що приходить о сьомій, негайно перемикає на MSNBC). Через ці розбіжності діти припиняють розмовляти з батьками, пари розходяться, сусіди оголошують одне одному війну, споживачі когось бойкотують, працівники звільняються.

Хтось щасливий жити в такий незвичайний час: вони вмикають звук на повну гучність, узалежнюються від гострих відчуттів. Іншим це набридло: вони зовсім вимикають звук і стараються ні в що не вдивлятися. Якщо ще одна людина запитає, чи її зареєстровано на голосування...

А виходить, що в цьому році є така історія, якої ще ніхто не чув. Почалася вона влітку, а зараз, у 2020 році, коли відтоді минає вже двадцять восьме літо, добігає кінця на острові за тридцять миль від берега.

Кінець. За цих обставин, здається, починати варто з нього.

Меллорі Блессінг каже своєму синові Лінку:

— У третій шухляді столу лежить конверт. Зліва. Отак, що заклеюється.

«Та вони всі заклеюються», — думає Лінк. Будиночок його матері примостився на смужці землі між океаном і озером — це загалом добре. А з недоброго тут... вологість. У цьому домі двері вічно розбухають і не зачиняються як слід, рушники не сохнуть, а якщо відкрити пачку чипсів, то треба з'їдати їх за один раз, бо через годину вже відвільгнуть. Лінк бореться з шухлядою. Щоб її висунути, треба спочатку трохи підняти, а потім посовати вліво-вправо.

У шухляді бачить конверт, один. На ньому зверху написано:

«Зателефонуй, будь ласка».

Лінк розгубився — такого він не очікував. Гадав, там лежатиме материн заповіт, або сентиментальний лист,

повний мудрих порад старшої людини, або розпорядження щодо поминок.

Лінк відкриває конверт. У ньому — папірець. Імені там не написано, тільки номер.

«І що мені з цим робити?» — питає себе він.

«Зателефонуй, будь ласка».

«Ну гаразд», — думає Лінк. А хто там? І що казати?

Він би запитав у мами, але вона лежить із заплющеними очима. Знову заснула.

Лінк виходить із задніх дверей будиночка на піщану стежку біля озера Міакомет. На Нантакеті червень — сонце, температура двадцять градусів: ввечері і рано-вранці ще холодно, а в очеретах цвітуть півники, і на рівному синьому дзеркалі озера плаває пара лебедів.

«Лебеді утворюють пару на все життя», — думає Лінк. Це завжди надавало їм моральної вищості над іншими птахами, хоча десь він читав, що і лебеді, бува, зраджують. Він сподівається, що це інтернет-вигадка.

Як і більшість дітей, що народилися й вирости на цьому острові, його можна звинуватити в тому, що він сприймає цей краєвид як належне. Лінк свою матір теж сприймав як належне, і ось тепер вона помирає у віці п'ятдесяти п'яти років. Меланома дала метастази в мозок, спричинила сліпоту на одне око. Від завтрашнього ранку її доглядатимуть у госпісі.

Лінк розплакався, коли доктор Саймон сказав йому про це, а потім знову, коли зателефонував у госпіс Нантакета.

Медсестра Сабіна розмовляла заспокійливим тоном. Заохочувала Лінка перебувати біля матері весь час, коли

вона «відходитиме». Так вона відповіла на зізнання Лінка, що він не знає, як жити без мами.

— Мені ж лише дев'ятнадцять.

— Хвилюватись будете вже потім, потім, — мовила Сабіна. — Зараз вам треба бути поруч із мамою. Хай вона відчує, як ви її любите. Це вона візьме з собою, відходячи.

Лінк набирає на телефоні номер із папірця. Код незнайомий — аж ніяк не 206 (Сіетл, де живуть його родичі). Кому дзвонить, він навіть уявити не може. Бабуся й дідусь Лінка вже померли, а дядько Купер мешкає у Вашингтоні. Куп розходиться зі своєю дружиною Емі, це п'яте дядькове розлучення. Минулого тижня, коли в Меллорі ще бували моменти ясного мислення й гумору, вона сказала:

— Куп жениться й розлучається так, як більшість людей їдять трисквіти¹.

Купу пропонувалося приїхати, коли Лінк уже сам не вивозитиме. Такий момент може настати скоро, не виключено, що навіть і завтра.

У мами є ще друзі поза островом? Із Ліланд вона припинила спілкуватися, коли Лінк був у старших класах. «Вона для мене померла».

Може, то новий телефон Ліланд. Це було б логічно — помиритися перед кінцем.

Але відповідає чоловік:

— Джейк Макклауд.

Лінк якусь секунду думає над цим. Джейк Макклауд?

І роз'єднується.

Від подиву на нього нападає нервовий сміх, він озирється на двері будиночка. Це що, жарт?! У мами є почуття гумору, звісно, але вона вміє дотепно сказати, а не розіграє людей. На смертному ложі просити Лінка зателефонувати «Джейку Макклауду» — це точно не в стилі Меллорі.

Має бути якесь пояснення. Лінк звіряє номер з папірцем, потім уточнює код 574. Це штат Індіана — Мішавака, Елкгарт, Саут-Бенд.

Саут-Бенд!

Лінк нервово сміється. Як божевільний. Та що ж це робиться?!

І тут дзвонить уже його телефон. Це отой номер на 574 — передзвонює. Лінк відчуває спокусу дати перемкнутися на голосову пошту. Сталася якась неймовірних масштабів помилка. З усіх інтерв'ю виходить, що Джейк Макклауд надзвичайно порядний. Лінк може просто пояснити ситуацію: у нього вмирає мати, а номер Джейка Макклауда чомусь лежить у неї в столі.

— Алло! — каже Лінк.

— Алло, це Джейк Макклауд. З цього номера мені телефонували?

— Так, — відповідає Лінк, намагаючись зберігати професійний тон. Може, Лінк завдяки цьому химерному непорозумінню отримає місце практиканта при Джейкові Макклауді, а то і познайомиться з самою Урсулою де Гурнсі!

— Дуже перепрошую, — каже Лінк, — можливо, тут якась помилка. Моя мати, Меллорі Блессінг...

— Меллорі? — перебиває його Джейк Макклауд. — Що з нею? Як вона?

¹ *Trisquits* — стара й популярна американська марка солоного цільнозернового печива. (Тут і далі прим. перекл.)

Лінк уважно дивиться на лебедів, які пропливають повз, тримаючись, як король і королева озера.

— Вибачте, — каже Лінк. — Це Джейк Макклауд, правильно? Отой самий Джейк Макклауд, у якого дружина...

— Так.

Лінк струшує головою:

— Ви справді знате мою матір? Меллорі Блессінг? Вчительку англійської на острові Нантакет?

— З нею все гаразд? — знову питає Джейк Макклауд. — Напевне, є причина, чому ви телефонуєте.

— Є, — говорить Лінк. — Вона лишила ваш номер у конверті й сказала, щоб я зателефонував, — Лінк на мить замовкає. — Вона при смерті.

— У неї...

— Рак, меланома дала метастази в мозок. Я зв'язався з госпісом, — казати такі слова боляче, і Лінк мимоволі відчуває, як кидає їх навмання. Яке діло до того Джейкові Макклауду?

На другому кінці западає тиша, і Лінкові спадає на думку тільки одне: Джейк Макклауд зрозумів, що дзвінок призначається не йому, і гадає, як би ввічливо викрутитися.

— Будь ласка, скажіть Мел... — говорить Джейк Макклауд.

«Мел?» — думає Лінк. Це що, Джейк Макклауд, який має більш ніж реальний шанс стати першим джентльменом США, звідкілясь знає матір Лінка?

— Скажіть їй... що я приїду якнайшвидше, — говорить Джейк. — Передайте, нехай тримається, — і, кашлянувши, повторює: — Будь ласка. Скажіть, що я їду.

частина перша

Двадцять п'ять